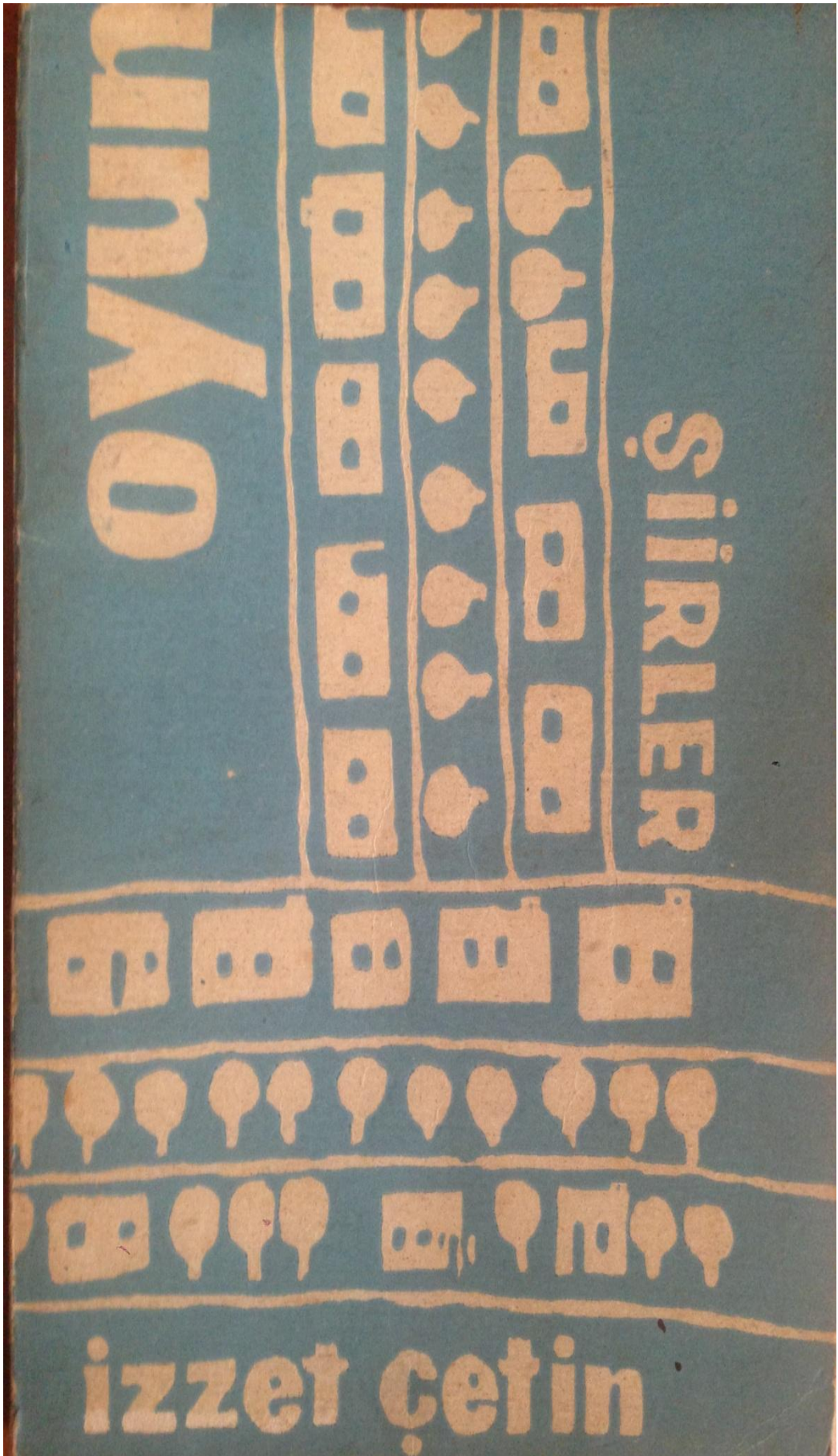

OYUN

Küçülerek istemeye geldiler,
İsteyenin bir yüzü,
Vermeyenin iki yüzü karaydı;
Elden avuçtan aldılar.
Anlaşmaları vardı ki görsen
Ödünç topluyorlardı güya
Fazlasıyla ödeyeceklerine
Ant içmişlerdi bir kez
Saftı bu tarafinkiler,
Günler bir bir geçiyordu durmadan
Ne bilirlerdi işin sonunu
Sabırla beklediler;
Aradan geçti zaman
Geldiler karşı karşıya bir gün
Aldıklarını yemişler
Büyümüşler dam kadar her biri...
Karıncaya kadar çalışmamışlar
Yemişler yatmışlar bütün bir ömür.
Tepeden seyreterek geçtiler bizi
Bir hoş olduk o zaman
Bir gün geldiler yine böyle...
Baktık ki aynı kişiler
Küçülmüşler, cüceler gibi;
Yüzleri kızarıyor, gözlerine bakınca...
Birçok yalanlar uydurdular, görsen:
Kendilerinden büyük her biri,
Suçları birbirine yüklediler, gittiler;
Anlayacağın temize çıktılar...

BİR BOŞLUK

Bir boşluk var, duruşunda doğanın
Gecenin, gündüzün örtemediği,
Yanımızda,
Yanımızda bir boşluk.
Yıldızların aya tutunduğu gecelerde
Samanyoluna doğru bir boşluk
Üstte yok, başta yok
Kiminin gönlünde
Kiminin midesinde bu,
Yel eser acı acı
Şehirden şehire, köyden köye
Dört mevsim
Dilenci kadınlar gezer arada
Avuçlarında boşluk.
Sende yok,
Bende yok,
Yokluk içinde yokluk.

TARLADA GECE

Alabildiğine sessiz her taraf
Korkuyorum geceden
Kimse yok, düşlerimin ötesinde
Dağlar taşlar uyudu
Karardı bütün çevrem
Bir çoban ışığı takıldı gözüne
Ta! Karşiki dağlarda...
Sonunda o da söndü.
Yıldızlarını seyretmeye başladım,
Gökyüzünün
İrili ufaklı,
Yanıp yanıp sönüyordu,
Bir yıldız kaydı geçti tepemden
Samanyoluna ilişti gözüm;
Biz küçükken ninelerimiz söylerdi
Aynı masalı seyrediyorum; gökyüzünde.
O kadın saman çalmış
Çuvalı delikmiş yine,
Acelesinden olacak,
Dökmüş gitmiş gökyüzüne.

KOVMAK

Değmeyin bana bugün

Kırgınım...

Düşünceliyim,

İmgelerimle beraber.

Gidin, gidin diyorum size

Yalnız bırakın bakmayacağım acuna

Dargınım tümünüze.

YOLCU

Git, gidebildiğin kadar
Yolun uzun, atın yaman
Bir ömür boyu git.
Bazen serin bir gölge
Bazen ıssız bir çölde,
Topuk – tipisi döver dizlerini
Öbek öbek.
Dağlaşır gözlerinde
Ardında atının izi
Önünde yemyeşil vadi
Küçük bir dere,
Görkemli ağaçları
Üzerinde dal dal
Minnacık kuşları ile
Türkü söyler kulağına
Cıvı cıvı.
Rüzgar saçını sıvazlar
Engince tepelerde
Hoş bir sedayla...

BAKIYORUM DA

Her şey olduğu gibi,
Zerre kaybetmemiş, benliğinden
Güneş aynı doğuyor
Yolcunun yolu aynı
Eskisi kadar...
Hiçbir şey değişmemiş
Anamın pişirdiğı çorba,
Hala sıcak...
Babamın diktiğı fidanlar
Büyümüş.
Az değil geçen zaman
Bakıyorum da...
Her şey yüzüstü yatıyor
Olduğı gibi:
İnsanlar yine delice
Çarşılar kalabalık
Boy boy.
Hasta yine yatakta
Ayaktakiler geziyor
Bu şehirde
Kaygısız, başıboş
Bakıyorum da...

ÖĞRETMENSİZ

Bir vatan tanıyorum Ön Asya'da
Problemi köy
Bir köy tanıyorum Anadolu'da
Problemi okul.
Bir okul tanıyorum; bir köyde
Beş yıldır öğretmensiz
Camları kırık
Rüzgar dövüyor içini
Püfür püfür.
Bayrak direğini güve yemiş
Üstü çökmek üzere
Saklambaç oynuyor gündüzleri içinde
Okul çağındaki çocuklar
Geceleri, acı bir dram canlandırıyor burada
Bir takım, kumarcı gençler
Karanlığın piyesinden
Dinliyorsun sonunu
Gerçek bir kavga sesinden
Bir kafa kan içinde
Birisi ağır yaralı
Şehre saatlerce bu köy
Üstelik taşıt işlemez
Tümü senin yokluğundan öğretmenim:
Senin olduğun yerde bu acı dram oynanmaz
Cehalet ayaklarının altında pençe
Bilgi kafanda taç
Sana ne kadar;
Ne kadar çok ihtiyaç...

TEK ANI İDİ

Dağlar dumanlı bugün
Gölgeler köşede sinmiş.
Ufukların yüzünde kızılık,
Rüzgar hırçın esiyordu
Duldaya çekilmişti o
Yapayalnızdı belki
Tanrıya küsüyordu.
Aradım...
Aradım bıkcıncaya dek;
Görünürlerde yoktu.
Geçti gitti kendisi
Kızılık ufuklarda
Evren duyar mı sesimi?
O kel tepede.
Ama ne gezer.
Duymuyordu...
Tek anısıydı artık
İngemdeki cismi.

ÇOCUK VE ZAMAN

Küçük bir çocukken
Yıllar, kucağında avuttu seni
Severlerdi... Sevimliydin.
Haftalar aylar izledi peşini,
Dakikalar nöbet nöbet
Tüm kucakladılar seni.
Aylarca senin için:
Çok severlerdi seni...
Belki öyle gerekti.
Geceler omuzlarında
Ay pencereden sana gülerdi
Yıldızların, gözleri ısıltı ısıltı
Bir yanar bir sönerdi.
Sabaha dek uyanık
Yeşiller kentinde.

GECE

Yataktayım,
Karanlık gecede;
Bir top ay ışığı
Sokuldu koynuma
Uyudu sabaha dek.
Uyumadı imgelerim,
Gezdi, dolaştı
Bir kızla tanışmış,
Lekeler var içinde
Gülen yüzlerinden
Gül saçıyor,
İnci gibi
Nokta nokta her biri
Çözülmez bir bilmece
Yıldız gibi
İçine girmiş evrenin
Yapayalnız,
Sessizce...

ÇOCUKLUĞUM

Bir dağ kenarında köyümüz vardı.

Neşeliydim; çok mutluydum o zaman...

Akşam olur, sürüleri gelirdi;

Tozlar direk direkti gökte.

Hiçbir şey düşünmezdim,

Güler oynardım.

Ağaçtan bir atım vardı

Arkadaşım topraktı akşama kadar

Alabildiğine genişti dünya

Şimdi ne kadar dar...

PRENSES

Beni sürükleyen bir kuvvet var içimde
Soğuk soğuk bir rüzgar var gönlümde
Nerden gelip nereye gider bu yel;
Atacak bak:
Tam uçurum önünde.
Korkuyorum, tutunmak istiyorum
Otlara, yosunlu kayalara
Koymuyor kendi halimde beni,
Fırlatıyor göklere.
Sürüklüyor oradan
Bilinmeyen ülkeye
Uzaktan, çok uzaktan
Derinden hafif bir ses
Bakıp bakıp kaçıyor
İmgede bir prenses,
Gelen ses onun sesi
Havada güzel bir koku
Belki de onun nefesi.

GÖRSEN

İlk sabah güneşi doğar üstüne,
Tepelerden dağlar gibi
Erkenden kalkar herkes bu köyde.
Koşar işinin başına
Çobanları kaval çalar
Yanık yanık sürülere
Eli bakraçlı kızlar, kadınlar
Gider gelir usanmadan çeşmeye
Tütün tüter bacalardan
Evlerin ocaklarında;
Nefis bir yemek kokusu sarar mahalleyi
Bütün bucaklarında.
Güneş az daha yükselir.
Uykusunda mini mini çocuklar
Pencereden ışık zerrelere düşer gözlerine
Kamaştırır gözlerini.
Güneş az önce uykuda parlarken
Kısa bir entari açık bacaklarında tümünün
Görsen sokağa fırlarken
Şeker gibi çocuklar
Kimi gözlerini ovalar
Suyun başında kimisi
Birbirini kovalar
Cıvılcıvılcı sularda
Altında değnekten at,
Koştururlar saatlerce
Omuzlarında bir kanat
Bu küçük köy, baştanbaşa
Görsen, o kadar rahat.

ANILARIM

Bir tepeden bakıyordum
Sessizce her taraf.
Gölgeler yamaçlara tırmanırken
Anılarıma dönüyordum;
Yoksun bir köyde
Ulu bir kayanın altında
Küçücük evimiz vardı.
Bende küçüktüm o zaman
Gölgeleri sakardı, bu ulu kayanın
Damların tepesine.
Sessizce inerdi oradan
Tutkusunu arayan genç gibi;
Saklanırdı duvarların dibine...
Herkes işinde olurdu
Biz ve ihtiyarlarda başka.
Sokaklarda toplanırdı nineler
Masal söylerlerdi
Eski minderlerin üzerinde
Kahramanı biz olurduk,
Dinleyerek uyurduk dizlerinde.

KARA HABER

Kim bilir? Uzaklardan uzakları
Kan dolu çevrenin ötesi,
Göremezsın oraları
Dağ başları, kayaların ardında
Sarp yer deriz, adına biz...
Yol geçmez o yana pek
Kan akıtılır su yerine bazen
Gömleđi boyar ter içinde
Çeker vurur yüreğinden,
Bir avuç toprak için
Serer dal gibi yığidi;
Öldürür tarlasının dibinde
Gün batma sırası tam.
Kara haber iner köye
Anası ağlasın artık
Rivayetler çok:
-Kendisi vurmuş
-Hayır vurmuşlar
Vuran da vurulan da vurulmuş.
İstersen üzölme

NIÇIN

Çocuktuk ikimizde
Yıllar geçti bir bir
Büyüdük...
Çok güzel bir kız olmuştun,
Başında ipek saçların tel tel
Ayrı bir dünya bakışların.
Aklımı çalıvermişti
Hep seni seviyordum
Gece – gündüz demeden...
Sen de beni seviyordun o zaman
Fakat gizliden gizliye..... Değil mi?
Gözün sır saklamadı.
Söyledi bir gün bana
Tam o günden bu yana
Koşturdum senin için
Sonu ayrılık mıydı?
Niçin yaptın bunu niçin?
O zamandan bu zamana
Dardı dünya başıma
Tutkum sana, yönüm sana dönüktü...
Fakat yanmıyordu bir tutkunun ateşi
Işıkları sönüktü...

SİHİRLİ GECE

Akşam oldu karanlığın altında
Umutlarım neden kırık söyleyin?
Sihirli gecenin saltanatında
Hangi şafak bu söken;
Bu karanlık gecede
Ne denli serin rüzgar
Gölgelendi ışıklar
Derinlerden daha derin,
Rüzgarın kanadında
Uçan kelebeklerin
Koşuştular bana doğru
Küme küme her biri
Önünde apaçık bir ev;
Kucak kucağa gökyüzüyle
Yıldızları durma sev...

UZAK ÜLKEDE

Herkes bir şey söyledi geçti, boşuna
Bir şeyler mırıldandı bilirim
Yıllarca sessiz yaşadı o,
Bugün dünkünden başka.
Yelin kanadında gibi dalın yaprağı
Geldi – gitti, geldi – gitti, tüm aynı.
Kim demiş? Uzaklarda kaldı bizden
Sabahın bahar kokusu gibi burunlarında.
Zaman dolusu öykü,
İçimizdeki sıcaklık
Gönlümüze göre sanki;
Duyduğumuz, düşündüğümüz,
O günden bugüne dek
Bizden uzak bir ülkede
O, var.

HAZİRAN

Sarı yamaçlara boz otların düştüğü.
Kıştan, bahara giden yol...
Dört mevsim ortası bir zaman
Güneşin erken doğduğu, ay
Uykular gömülmüş gecelerine.
Elleri çatlak o köylerde
Toprakla uğraşırlar
Uyumak var;
Güneşi görünceye dek uyumak, o gün
Ay kalır sokaklarda.
Pencerelerden dalar içeri
Salıvermiş kollarını bir çocuk.
Atıvermiş ayağından yorganı.
Düşlerinde oyuncakları tüm...
Bir suda, bir toprakta
Yeni giydiği gömlek
Kara kuşaklı giysi
Açıverir gözünü düşlerden:
Sabah öyle fırlar yine,
Tüm yaşantısı böyle işte.

TOPRAKLI YÜZLERDE

Yüzlerde birikir sevinç ve keder,
Bekler gibi bir an,
Kaybolur gider.
İçerde ne ise, odur dışta da.
Bakıverirsin değişir usulca
Ya güler gözler altında
Ağlar belki de...
Of anam, of
Bir çizgi kıvrılır
Umut söner birden renginde
Dona kalır tümü
Bir zaman durur, durdukça
Aynı sertlik yüzünde
Değişmez ötesinde saatlerin
Unutup geçenleri...
Kellerin Hasan böyle idi, babam da böyle
Geçmez somurtkanlığı
Bundan ayrı bir yüz güler
Kahkaha atar alabildiğine
Bir başka dudakta tatlı tebessüm
İçinde içine güler, gülünce
Çatlak olur yanakları
Dudaklar kavlar
Güneşin altında kapkaradır o...
Toprak kokar bize giysilerinden
Bir vatan çocuğu Anadolu'da
Bir vatan görünür, tozlu yüzünden.

BİLİYOR MUSUN?

Şu anda neler oluyor,
Biliyor musun?
Ne oyunlar dönüyor içten içe
Sayabilir misin? Tümünü.
Çoğunun en mutlu dakikası
Çoğunun en acı yaşantısı
Uzayan gün
Kısalan ömür,
Ve karanlık bir gece
Gözünde perde olur gizlice
Daldığın alem
Uykuların yarım yarım
Yorabilir misin hayra*
Karma – karışık düşlerin
Her biri neye çıkar kim bilir?
Düşündün mü bu saati?
Hani sarhoş gezen insanlar
Bir köşede kıvrılıp yatanlar
Yıldızlar döşenir üstüne yorgan gibi:
Gece alabildiğine sessiz
Çeker vurur birini köşe başında biri
Düşlerim hep böyle işte:
Karmakarışık.

ANADOLU'NUN ÖZLEMİ

Neler oluyor bir bilsek
O köylerinde Anadolu'nun
İnsan vuruluyor acınmadan
Düşmanın ağaçlarını kesiyor biri yüzlerce
Bunlar günahsız insanlar
Her şeyden yoksun kalmış
Okul yüzünden uzak yıllarca
Onların çocukları bizi bekliyor
Gitmeliyiz
Öğretmeliyiz her şeyi,
Sevmeyi, seilmeyi.
Bucak bucak, köy köy Anadolu'da
Duman tüter bacalardan birinde
Bir ocak düşünelim bacası tütüyor,
Bir ev düşünelim yoksun
Bir çocuk düşünelim bakımsız
Elleri, ayakları kapkara
Çorap yüzü görmemiş yıllarca
Kimse okşamamış yanaklarını
Seilmek istiyor gönül dolusu
Nuriye'nin Mustafa'sı
Elif Bacı'nın Hasan'ı

“Bir öğretmenimiz olsun” diyor bizim de

“Bir okulumuz olsun ufacık”

O günü bekliyor,

Bizi bekliyor yollarda;

Uzanmış sıra sıra dağlar

Toprak çatlamış yer yer

Yanar susuz Anadolu.

Sarp kayaların ardına kurulmuş köyler

Çobanların kavalında,

Yürür yolsun Anadolu.

Ozanların sazlarında ek coşar

Söyler dilsiz Anadolu

Gitmeyiz oralara,

Dinlemeliyiz derdini

Ufak bir köyün sesinden.

Parolamız çalışmak olmalı, çünkü:

Otuz milyon,

Koca Türk Milleti bizden umutlu,

Bugün, bu köylerde düştüğümüz yol,

Ne kadar sorumlu,

Ne kadar mutlu.

GÜVERCİNLİK KÖYÜ

Her gün gözlerimle görürüm seni,
Sabah evden çıkar – çıkmaz.
Boydan boya bir sıra üstüne evler
Çok eskileri hatırlatır bana, baktıkça...
“Şu kayaları kim delmiş?” Derim.
Nasıl çıkmışlar oraya?
İçini nasıl oymuşlar?
Dam dam, oda oda.
Beş kat üstü üstüne
Gelişigüzel açılmış pencereler
Dar, geniş, yuvarlak.
Kapıları var büyük – küçük
Gökte bir ev gibi tıpkı.
Korkarak gezer insan.
Güvercin beslerler, bu evdeki insanlar
Herkes dağ – kapısından işler
Uçurum gibi tepeden aşağı
Kuyular iner içinde; üstten tabana.
Boncuk gibi.
Köy şimdi çok dağınık
Uzağında Niğde yolu
Kamyonlar, arabalar geçer
Durmadan...
Boş dolu.
Çok güzel görünür evler
Ağayokuş’tan gelirken
Bir dağın güneyinde bu köy
Kekik kokar üzeri
Bir baştan öbür başa dek
Uzar alabildiğine
İz boyu evler, odalar...

ATATÜRK İÇİN

Güneş gün doğdu üstümüze.
Ne çabuk unutuverdik olanı,
Bundan önce,
Bu zamana dek
Kin tuttu elimizden
Gündüzler gece olmuş,
Gecelerimiz sonsuz karanlık.
Umut kalmamış kimsede;
Gözünü Samsun'a dikmiş millet
Yol yol, birini arıyor.
Erzurum'da, Sivas'ta
"Kemal'im" türküsü söylüyor
Yatağında bir hasta
Düşünde görüyor Anadolu halkı.
Gözleri gök mavisi,
Saçları ateş gibi,
Kurtuluş yazmış atının yelesine.
Millete adanmış kendisini
Bucak bucak Anadolu'da
Düşman dolmuş, kan ağlıyor ulusum
Sinesinde dirildik,
Daha dün, o önderin.
Ne çabuk unutuldu,
Geçen gün önümüzde
Olur muydu bu işler?
Düşünebilir miydin, bu kadarını?
Ömrünü tüketen insana, bu millet için.
Fikirleri, yol bize;
Sözleri birer ışık,
Bir gönül var
Su serpme geçmez o
Ateş dolu, köz dolu.

ÖKSÜZ

Sıcak bir el gezerdi üstünde
Tenlerin üşürdü soğuktan
Güneş doğmadan tepene,
Anne güneşi doğardı.
Kış sabahlarında erkenden,
Uyanır; uyurdun yeniden.
Annenin göğsü ağzında
Emerdin ılık sütünü.
Kocaman ellerini küçücük yüzüne kordu.
Okşayarak severdi,
Seni ağlayacak diye:
Bekler dururdu başında,
Çok erken yitirdin
Şimdi umutların var
Her gün yeniden biri açsın istersin.
Açar mı? Bilmem.

İŞTE DÜNYA

Gök kubbenin, seyrettiği dramlar
Her gün nerelerde oynar bilseniz:
Hangi okyanusta, hangi kıtada.
Hangi boğazlarda, hangi adada...
Belli bir ülkede, bir akşamüstü
Belki bir şehirde, belki bir köyde
Belki de ölü çıkan bir evde
Kaç yetim bırakır; kaç dul, kaç öksüz
Çırpınarak ağlar yaşlı bir nine
Karanlık gecenin yıldızlarında
Saçlarını yolar hiç durmaksızın
Mutluluk nerede bu küçük evde
Götürür onu da
Bir gün ansızın.
Olup bitenleri şöyle bir saysak
Gizliden gizliye bilmediğimizi;
Kaç garip hanlarda,
Kaç mahzun hapis.
Ekmeği kalmamış belki teknede;
Belki midesinde bir lokmacık yok.
Can çıktı çıkacak, soluk soluğa;
Çırpınıp duruyor zavallı adam;
Dünya genişmiş nesine gerek
Yemyeşilmiş ovaları dağları.
Bütün çiçekleri açmış kırlarda
Çamların altında bülbül sesleri,
Soğuk soğuk eser gölgede rüzgar
Büyük şehirlerde kaynaşan insan,
Sinemalar, tiyatrolar, balolar,
Dolup dolup boşalıyor durmadan
Durmadan çalıyor cümbüşler, sazlar

Dans edip oynuyor, kadınlar, kızlar.
Öte yanda, Anadolu'da bir kadın
Yoktur, ayağında ayakkabısı
İple çocuğu sarmış sırtına
Güneş tam tepede ateş saçıyor.
Yanıvermiş, omuzları kapkara.
Ilımlı güneşte sımıcak suyu
Bel tepiyor, usanmadan durmadan.
Ter akıyor damla damla alnında
Çağırıyor oradan geçen yolcu
-Eğer bizim köye uğrarsan yolcu,
Benim küçük oğluma
Azık getirsin söyle de
Ya da; dur, yolcu
Ben gider alırım,
- Nasıl gelsin bu sığının altında
- Benim oğlum Mustafa'm
Biricik hayatımdır.
Ben onlar için çalışıp didiniyorum
Bu topraklarda;
Tek yavrularımın karnı doysun
Kusura bakma yolcu,
Sana uğurlar olsun.

KÖHNE EV

Kocaman köhne bir ev
Upuzun duvarları
Yıllar, geçmiş üstünden
Girintili, çıkıntılı.
El kadar saçakları kalmış
Kim bilir!...
Camları kırık
Ne zamandır...
Çerçevesi yok mu bu evin
İskelet kadar korkunç
İçerisi kapkara
Ön taraflar daha sık.
Enginli yüksekli çoğu,
Kimi hafifçe basık.
Taşları sökülmüş
Yaralı gibi bakıyor insana
Öç alırcasına sert...
Çok yazık...
Değil mi?

ANAM

Seccadesine oturmuş anam,
Bir ikindi namazında
Günlerden bayram arifesi
Yeni dualar ağzında
Kocaman tespihi
Gözleri yaşardı
Kırpiklerinde salkımlaştı damlalar,
Yanaklarına döküldü her biri
Tatlı hıçkırıklarıyla
Benim sevgili anam,
Benim için ağlarmış
Sonra anladım meğer
Oğul demesin bana
Anamı incitmedim
Ve incitirsem eğer.

SENİ BEKLİYOR

Orada bir köy var,
Yalnız başına;
Her zaman kimsesiz, olduğu yerde.
Gün batarken doğar ancak üstüne.
Yoksun her şeyden,
Çok yoksun hem de.
Ağaçlardan, sudan
Işıktan bile...
Bozkır çevrelemiş dört bir yanını
Rengi uçuk, mor çiçeklerin.
Kaba yel vurur üstüne,
Alabildiğine boz ekin.
Dibine oturacağın yeşil gölge,
Hayal mi ediyorsun efendim?
Koca yazıda bir ağaç;
Nerde?
Sarp tepeler ardında
Düşündüğün o köy,
Aşacaksın üstünü çaresiz
Göreceksin çocuklarını:
Mustafa, Ali, Yavuz
Ön sırada oturan,
Hele o minnacık kız...
Seni bekliyor öğretmen
Sen yetiştireceksin onları orada.
Yıllar var önümüzde
Boy atacak fidanların
“Yeni nesil; senin eserin olacak öğretmen”
Senin eserin olacak yarın.

HER GEÇEN GÜN

Kendimizi koy vermişiz doğaya
Çıkmak elde mi?
Düşmüşüz oltaya.
Onun dediği olur bu ülkede
Fakat sen yine aldırma
Boşver geçen günleri.
İşte kocaman dünya,
Ülkeleri, bölgeleri...
Kent kent.
Çarşıları insan dolu.
Senin gibi, benim gibi
Milyonlarca insan bu
Gidiyor alabildiğine
Bilmiyor ömrün ne olduğunu
Gün doğuyor sabah;
Akşam batıyor,
Kızılık, çekiliyor yerinden.
İnsan sanki çıldıracak
Bir hüznün başlıyor apayrı
Yıldızlar çıkıyor tek tek.
Karanlık çepeçevre
Büyük zarar boş geçen gün,
Şu bir avuç ömrümüze.

AKŞAMA DOĞRU AĞAÇLAR

Dinmiş yer, gök kıpırdamıyor.
Bırakmış kendisini
Ses yok dudaklarında ağaçların
Yel esmiyor kendiliğinden
Yarı – üstüne dek; duman bürümüş tepeleri.
Gittikçe uzaklaşıyor önünden
Ufuklara giriyor kızılık.
Ağaçlar uzanmış birbirine
Bir şeyler fısıldayacak oluyor.
Selvinin tepesi uzun,
O seyrediyor tümünü
Görüyor olup biteni bir bir.
Öbek öbek ilerledikçe karanlık
Ve düşünür kendisince
- Bugünde akşam oldu artık.
Yarını ne bilirim ben?
Bir balta değer belki, dibimize.

KURAK YAZ ÜSTÜNE

Yine bir ünümüz gelip gidecek
Umutlarımız üstünde
O bütün çıplak ortalığın,
Olduğu gibi bir yerde.
Kır yazının yüzü toz toz
Terler ayaklarının altı
Su bulunmaz oralarda
Yere kapanmış otlar
Soluvermiş renkleri
Sen yürürsün uzaklara oradan
Su ararsın...
Arkandan derin izler kalır,
Bir yığın ot demeti...
Sonsuzlukta gökyüzü
Dinse bile evren
Duymazsın yelin sesini
Güneş sallanır üstüne dek:
En büyük tesellidir o,
Bir dilim ekmek,
Doymak...

AŞIKLI DAĞI

Zor üstünü aşmak senin,
Aşıklı Dağı
Hangi mevsim yalnızsın
Hangi günler üzgün
Biliyorum:
Hazan mevsimi olsa gerek
Bu mevsim ki
Yaprağını efil efil dökerek
Çıtlatır seni
Çırılçıplak kalırsın.
O kar-kışın ortasında
Odalarında sıcak herkes
Uykuları mışıl mışıl
Sen orada üşürsün,
Titreyerek inlersin
Dediklerim yalan mı?
Aşıklı Dağı
Ne dersin?

ÇOBANIN YAŞANTISI

Günün ışımasını bekliyordu yatağında,
Uzanıvermişti öylesine rahat.
Düşüne girmişti kavalı
Yanık yanık
Dizinde akşamın yorgunluğu yoktu artık
Gün doğdu, ışığında yatağında odası.
Bir çuval bir hasır serili,
Anasının seccadesi asılı duvarda
Mor koyunun postundan yapmışlardı ufacıkken...
Önce anasını
Sonra babasını yitirdi.
Öksüz büyüdü yıllarca
Gayrı o güder köyün davarını.
Evinin çıplaklığı,
Umurunda değil,
Dizinin yorgunluğu da bir yana,
Şimdi sağırın kızına tutkun,
Ne yapsın derdi büyük garibin
Selam yollamış, sığırtmacıyla dün...
Çobanın bir avuç dünyası bu işte
Yazılarda daha da büyük
Çarıklarının üstü tozlaşır,
Çatlak dudaklarında kavalın yanık sesi,
Yankı yapar, yamacında bozkırların.
Tükenir ömründen gene bir günü,
Güneşin altında garip çobanın.